

deelde, die op tafel lagen. Ook de kinderen brachten nu de geschenken, die zij voor elkander en hunne ouders bestemd hadden.

De boom was nu bijna leeg op de brandende lichtjes en de appelen en noten na. Maar iets scheen nog vergeten te zijn: het mooie doosje, waarop Emmy's oogen gedurig gevestigd waren.

Eindelijk nam dominé dit van den tak af, en op mevrouw Dimber toetredende, zeide hij:

»Ziehier, mevrouw, een klein geschenk voor u, dat u zeker verrassen en verblijden zal. Het bevat een voorwerp voor u van veel waarde, en menige zucht heeft het u reeds gekost het gemist te hebben. Langs een wonderlijken weg is het in onze handen gekomen, en als ik het u nu geef, hoop ik dat uw hart er door verruimd zal worden.»

Met bevende handen opende mevrouw Dimber het doosje, terwijl Emmy vlak bij haar stond, nieuwsgierig zijnde wat mama gekregen had.

Maar hoe ontroerde mevrouw!

't Was het portret van haren man, dat zoo lang verloren was en dat zij niet gedacht had ooit weer te zien. Gij kunt u hare blijdschap voorstellen en ook die van Emmy. Beiden dankten dan ook hartelijk den predikant, die nu vertelde hoe het in zijne handen gekomen was.

Dominé sprak nu nog eens afzonderlijk mevrouw toe en zeide onder anderen: »Wanneer een verloren voorwerp teruggevonden wordt, en gelijk nu, reeds zooveel goeds bewerkt, hoe groot moet dan onze vreugd zijn te gelooven, dat God voor ons arme verloren zondaren nog grooter blijdschap bereid heeft. Wij waren dwalende schapen, die door den grooten goeden Herder opgezocht en gevonden werden. Laat ons Hem danken en niet treuren over de dingen die achter ons liggen, maar het oog des geloofs gevestigd houden op Hem, die ons eenmaal brengen zal in zijne heerlijkheid, waar geen rouw en geen smart zijn zal en waar Hij al onze tranen zal afwisschen.»

Veel werd er dien avond nog gesproken. Ook de beide weeskinderen werden niet vergeten, en mevrouw Dimber verzekerde, dat zij zich het lot der kinderen zou aantrekken.

En is mevrouw Dimber geheel beter geworden?

Ik weet het niet, maar wel kan ik u zeggen, dat Emmy nog ruim een jaar in de pastorie bleef en het verblijf aldaar tot den gelukkigsten tijd rekende, dien zij in hare jeugd had beleefd.

VAN DE LENTE TOT DEN WINTER.

RIJMPJES BIJ DE PLAAT.

De kind'ren zien den langpoot staan,
De lente breekt nu weldra aan.

In Mei, de schoonste tijd van 't jaar,
Gaaf tusschen bloemen 't jeugd'g paar.

Het gras wordt welig, lang en breed,
De landman maakt zijn seis gereed.

En is de tijd van hooien daar,
Dan zijn er vele handen klaar.

Een ruiker bloemen uit het veld,
Een gave Gods, zij kost geen geld.

Brandt op het hoofd de zon vol gloed,
Dan doet een middagslaapje goed.

De wagen wendt, met hooi belaan,
Zich huiswaarts; 't volk komt achteraan.

De herder houdt bij 't vee de wacht,
Maar maakt soms van den dag een nacht.